Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Rebecca Stead s-a născut și a crescut în orașul New York, iar în prezent locuiește în Manhattan împreună cu soțul și cei doi copii.

Autoarea mărturisește că a fost întotdeauna în căutarea magiei. În copilărie obișnuia să-și testeze puterile magice închizând ochii și încercând să facă să apară o piscină mică-mică, cât pentru un șoricel. Pe măsură ce a crescut, testul piscinei a fost înlocuit cu obiceiul lecturii. Ca mulți cititori pasionați, Rebecca Stead a vrut să scrie ea însăși o carte, pentru a deschide singură una dintre porțile magice. Deși a început să scrie din copilărie, profesia pe care a ales-o ulterior a fost cea de avocat.

A scris cărți pentru copii și adolescenți: *First Light* (2007), *Când mă vei întâlni* (2009, *When You Reach Me*) și *Liar & Spy* (2012). Romanul *Când mă vei întâlni* a fost premiat cu Medalia Newbery în 2010.

REBECCA STEAD

Când mă vei întâlni

Traducere din limba engleză
și note de
Iulia Arsintescu

ARTHUR

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Lucruri pe care le ții într-o cutie 9
Lucruri care dispar 11
Lucruri pe care le ascunzi 14
Turul de viteză 19
Lucruri care lovesc cu piciorul 23
Lucruri care se înnoadă 26
Lucruri care lasă pete 28
Regulile mamei pentru viața în New York 31
Lucruri pe care ni le dorim 32
Lucruri care te urmăresc 34
Lucruri care sar 36
Lucruri care ustură 40
Runda învingătorului 42
Lucruri pe care le ții secret 45
Lucruri care miros 54
Lucruri pe care nu le uiți 57
Primul bilet 59
Lucruri piezișe 61
Lucruri albe 63
Al doilea bilet 66
Lucruri care ți se ridică de pe ochi 69
Lucruri pe care le numeri 71
Lucruri murdare 73
Lucruri invizibile 76
Lucruri pe care le ții pentru tine 78
Lucruri sărate 81
Lucruri prefăcute 84
Lucruri care crapă 88

Libris.ro
Oameni și cărți

Lucruri lăsate în urmă 91
Al treilea bilet 93
Lucruri care nu au sens 96
Prima dovadă 102
Lucruri pe care le dai în vileag 105
Lucruri care se împotmolesc 109
Lucruri care se leagă 111
Lucruri care te fac să roșești 115
Lucruri care se duc de râpă 119
Vacanța de Crăciun 122
A doua dovadă 124
Lucruri dintr-un lift 126
Lucruri de care îți dai seama 131
Lucruri pentru care te rogi fierbinte 134
Lucruri care se întorc pe dos 136
Lucruri dulci 141
Ultimul bilet 144
Lucruri dificile 149
Lucruri care vindecă 152
Lucruri pe care le aperi 156
Lucruri pe care le rostuiești 163
Piramida de 20 000 de dolari 166
Firul magic 170
Lucruri care se deschid 173
Lucruri care dispar 175
Sal și Miranda, Miranda și Sal 178
Daruri de despărțire 179
Mulțumiri 180

Citește câteva pagini dintr-o altă carte
scrisă de Rebecca Stead, bestseller *New York Times* –
o carte despre spioni, jocuri și prietenie

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Lucruri pe care le ții într-o cutie

Bun, deci mama a primit azi cartea poștală. Scrie pe ea *Felicitări* cu litere mari și rotunjite, iar sus de tot este adresa Studioului TV-15 de pe strada West nr. 58. După trei ani de încercări, în cele din urmă a reușit. Va fi unul dintre participanții la emisiunea-concurs *Piramida de 20 000 de dolari*[1] prezentată de Dick Clark.

Pe cartea poștală e trecută și o listă de lucruri pe care trebuie să le ia mama cu ea. Are nevoie de haine de schimb, în caz că iese câștigătoare și mai participă la o etapă, despre care ei se prefac că s-ar ține în ziua următoare, deși înregistrează câte cinci într-o după-amiază. Agrafele de păr sunt opționale, dar mama sigur trebuie să-și ia câteva. Spre deosebire de mine, mama are un păr roșu strălucitor care alunecă în toate direcțiile și riscă să împiedice America să-i vadă fața mică și pistruiată.

---

[1] *Pyramid* (Piramida) este o emisiune-concurs de televiziune care a debutat în America în 1973. La concurs participă doi concurenți. Fiecare concurent face echipă cu o vedetă. Fiecare coechipier încearcă să-l facă pe rând pe celălalt să ghicească o serie de cuvinte sau de fraze în baza unor descrieri prin care îi oferă indicii. Titlul concursului vine de la forma triunghiulară în care sunt aranjate cele șase cartoane cu temele de joc. Dick Clark este asociat în mod frecvent cu acest concurs pentru că a prezentat toate edițiile în perioada 1973 – 1988.

Emisiunea concurs a fost adaptată, produsă și transmisă în România de Prima TV.

Libris.ro

Mai este trecută și data la care urmează să se prezinte, adăugată cu cerneală albastră în partea de jos a cărții poștale: *27 aprilie 1979*. Exact cum ai spus tu.

Am verificat în cutia de sub pat, unde am păstrat biletele tale în ultimele luni. Și am găsit data însemnată cu scrisul tău mărunt de mână: *27 aprilie 1979, Studio TV-15*, cu toate literele tremurânde, de parcă ai fi scris în metrou. Era ultima ta „dovadă".

Încă mă mai gândesc la scrisoarea pe care m-ai rugat s-o scriu. Îmi stă pe creier, chiar dacă tu ai dispărut și nu mai am cui să i-o dau. Uneori o pritocesc în cap, încercând să conturez povestea așa cum mi-ai cerut s-o spun, relatând tot ce s-a întâmplat toamna și iarna trecută. Am toate lucrurile în minte, un fel de film pe care îl pot vedea când vreau. Dar nu vreau niciodată.

Lucruri care dispar

Mama a șterpelit un calendar mare de hârtie de la serviciu și a lipit cu scotch luna aprilie pe peretele bucătăriei. Cu un marker verde gros, șterpelit tot de la serviciu, a desenat o piramidă pe data de 27 aprilie, înconjurată peste tot de simbolul dolarului și de semne de exclamație. S-a dus apoi și a cumpărat un ceas fițos de fiert ouă, care poate măsura cu precizie o jumătate de minut. Nu au ceasuri fițoase de fiert ouă în magazia de rechizite de la biroul ei.

Pe 27 aprilie e și ziua lui Richard. Mama se întreabă dacă ăsta o fi semn bun. Richard este iubitul mamei. El și cu mine o vom ajuta pe mama să se antreneze în fiecare seară. De asta stau eu acum la birou, în loc să mă uit la televizor după ce m-am întors de la școală, dreptul din naștere al oricărui copil cu cheia de gât. „Copil cu cheia de gât" înseamnă un copil care vine și stă singur acasă după școală, până când ajunge un adult să pregătească cina. Mama urăște această expresie. Spune că o duce cu gândul la temnițe și că probabil l-a inventat o persoană severă și afurisită, care a avut un buget nelimitat la dispoziție ca să-și crească copiii. „Probabil vreun neamț", spune mama și se uită la Richard, care este neamț, dar nu-i sever, și nici afurisit.

Se poate. Richard zice că în Germania mi s-ar spune *Schlüsselkinder*, ceea ce înseamnă „copilul cheii".

— Ești norocoasă, îmi zice el. Cheile sunt semnul puterii. Unii dintre noi sunt nevoiți să bată la ușă.

Libris.ro

Este adevărat, el nu are cheie. Adică are chei de la apartamentul lui, dar nu și de la al nostru.

Richard arată așa cum îmi imaginez eu tipii de pe bărcile cu pânze – înalt, blond și foarte îngrijit îmbrăcat, chiar și în weekend. Sau poate că îmi imaginez astfel tipii de pe bărcile cu pânze pentru că lui Richard îi place să navigheze. Are picioarele foarte lungi și nu-i încap bine sub masa noastră, așa că stă cumva într-o parte, cu genunchii îndreptați spre hol. Pare și mai mare alături de mama, care e scundă și atât de subțirică, încât e nevoită să-și cumpere curelele de la raionul pentru copii și să facă o gaură în plus în cureaua de la ceas, ca să nu-i cadă de pe mână.

Mama îi spune lui Richard Domnul Perfect, pentru că arată cum arată și le știe pe toate. Și de fiecare dată când îi spune Domnul Perfect, Richard se bate ușurel cu palma peste genunchiul drept. Pentru că piciorul lui drept este mai scurt decât cel stâng. Toți pantofii lui drepți au platforme de cinci centimetri adăugate la talpă, pentru ca picioarele să fie la fel de lungi. Desculț, șchioapătă puțin.

— Ar trebui să-i fii recunoscător acelui picior, îi spune mama. Este singurul motiv pentru care te primim pe la noi.

Dar Richard e „pe la noi“ de aproape doi ani, deja.

* * *

Avem la dispoziție exact douăzeci și una de zile ca s-o pregătim pe mama pentru concursul televizat. Așa că, în loc să mă uit la televizor, copiez cuvinte pentru antrenamentul de diseară. Scriu fiecare cuvânt pe câte un cartonaș alb pe care mama l-a șterpelit de la serviciu. Când adun șapte cuvinte, fac cartonașele teanc și le prind cu o bandă elastică șterpelită și ea tot de la birou.

Aud cheia mamei în ușă și întorc cartonașele cu fața în jos, ca să nu poată trage cu ochiul.

— Miranda?

Mama vine clămpănind pe hol – în ultima vreme e în faza de purtat saboți – și bagă capul pe ușa camerei mele.

— Ți-e foame? Mă gândeam să-l așteptăm și pe Richard.

— Pot să mai aștept.

Adevărul este că tocmai am mâncat o pungă întreagă de chipsuri cu brânză. Ronțăielile nesănătoase de după școală sunt alt drept fundamental al copiilor cu cheia de gât. Sunt sigură că și în Germania e la fel.

— Sigur nu ți-e foarte foame? Să-ți curăț un măr?

— Cum s-or fi chemând chipsurile cu brânză în Germania? o întreb. Crocant vienez?

Mama se uită fix la mine.

— Habar n-am. De ce întrebi?

— Degeaba.

— Vrei un măr sau nu?

— Nu, pleacă de-aici! Pregătesc cuvintele pentru mai târziu.

— Grozav!

Zâmbește și se caută în buzunarul hainei.

— Prinde!

Aruncă ceva spre mine, iar eu prind un mănunchi de markere noi-noute de toate culorile curcubeului, legate laolaltă cu o bandă groasă de cauciuc. Pe urmă clămpănește iar din saboți și se duce în bucătărie.

Richard și cu mine am ajuns mai demult la concluzia că dacă mama șterpelește atâtea lucruri de la birou înseamnă că își urăște munca. Mă uit la markere o secundă și pe urmă mă întorc la teancul de cuvinte.

Mama trebuie neapărat să câștige concursul ăsta.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Lucruri pe care le ascunzi

Am fost botezată cu numele unui infractor. Mama spune că prea fac o dramă din asta, dar uneori adevărul chiar este dramatic.

— Miranda a fost un individ care s-a luptat pentru drepturile omului, mi-a spus ea astă-toamnă, când mă supărasem că Robbie B. mi-a spus la ora de sport că purtam numele cuiva care răpise oameni.

În ziua aceea îmi uitasem cheile la școală și am așteptat-o două ore și jumătate pe mama să iasă de la serviciu la magazinul lui Belle de pe Bulevardul Amsterdam. Nu m-a deranjat că am așteptat atât de mult. Am ajutat-o puțin pe Belle prin magazin. Și aveam cartea cu mine, desigur.

— Tu citești mereu aceeași carte? m-a întrebat Belle când m-am așezat să citesc pe scaunul pliant de lângă casă. Pare destul de ferfenițită.

— Nu o citesc *mereu*, am zis eu. O *recitesc*.

Probabil că o citisem de o sută de ori, de asta arăta așa de varză.

— Bine, a zis Belle, atunci spune-mi ceva despre ea. Care-i prima frază? Eu nu judec cărțile după copertă, a zis ea. Le judec după prima frază.

Știam pe de rost prima frază din cartea mea.

— „Era o noapte neagră și furtunoasă“, am răspuns.

Belle a încuviințat din cap.

— Clasic. Îmi place. Despre ce-i vorba în carte?

M-am gândit o secundă.

— Despre o fată pe care o cheamă Meg. Tatăl ei dispare, iar ea face o călătorie pe altă planetă ca să-l salveze.

— Și? Are și un prieten?

— Într-un fel, am răspuns. Dar nu asta-i important.

— Câți ani are Meg?

— Doisprezece.

Adevărul este că în cartea mea nu scrie câți ani are Meg. Dar eu am doisprezece, așa că mi se pare că și ea are tot doisprezece. Când am citit-o prima dată, aveam unsprezece ani și mi s-a părut că și Meg avea tot unsprezece.

— Aha, doisprezece, a zis Belle. Mai are o grămadă de timp pentru iubiți. Ce-ar fi să mi-o spui de la-nceput?

— Ce să-ți spun de la-nceput?

— Povestea. Spune-mi povestea din carte. De la-nceput.

M-am apucat să-i istorisesc cartea mea, fără să-i citesc din ea, doar i-am povestit-o. Am început cu prima scenă, când Meg se trezește în toiul nopții, speriată de tunete.

În timp ce mă asculta, Belle mi-a făcut un sendviș cu carne de curcan și mi-a dat vreo zece pastile de vitamina C masticabilă, pentru că i s-a părut că vorbeam pe nas. Când s-a dus la baie, am înfulecat pe furiș un ciorchine mic de struguri. Mor după struguri, dar noi nu mâncăm niciodată, pentru că mamei nu-i place cum sunt tratați culegătorii de struguri din California și refuză să-i cumpere.

* * *

În cele din urmă, a apărut și mama. A îmbrățișat-o pe Belle și i-a spus: „Îți rămân datoare“, de parcă eu aș fi fost cine știe ce povară greu de îndurat, nu persoana săritoare care o ajutase să despacheteze trei cutii de banane verzi și aruncase din frigider lactatele expirate. Pe urmă mama a cumpărat o caserolă de căpșuni, deși știu sigur că ea crede că la Belle căpșunile sunt prea scumpe și nu îndeajuns de gustoase. Le numește OFC, adică „obiecte în formă de căpșuni“.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— De unde i-a venit lui Robbie B. ideea tâmpită că și-ar boteza cineva copilul cu numele unui criminal? a întrebat mama.

Mai aveam câteva străzi până la noi acasă, dar ea ținea deja cheia în mână. Mama nu vrea să stea să scotocească în geantă în fața clădirii și să fie o țintă perfectă pentru hoți.

— Nu a fost un criminal, am zis. A fost unul care a răpit oameni. Tatăl lui Robbie B. e procuror. El spune că Avertismentul Miranda se numește așa după un anume domn Miranda[1] care a comis o faptă oribilă. E adevărat?

— Teoretic, poate. Dar Avertismentul Miranda este un lucru fundamental. Oamenii trebuie să știe că au dreptul să nu vorbească și că au dreptul la un avocat. Ce fel de sistem juridic am avea fără...

— „Poate" înseamnă „da"?

— Poate că te-am botezat după Shakespeare. El a inventat numele Miranda, în *Furtuna*.

Dacă mă gândeam mai bine, lucrurile căpătau sens. Mama și-a dorit să devină avocat de drept penal. A început facultatea și aproape că a terminat primul an, dar pe urmă m-am născut eu și a fost nevoită să renunțe la școală. Acum e asistent juridic, numai că lucrează într-un birou de avocatură foarte mic, unde trebuie să fie și recepționeră, și secretară. Richard este unul dintre avocați. Firma lor lucrează mult pe gratis pentru oamenii săraci, uneori și pentru infractori. Dar nu mi-aș fi imaginat niciodată că am fost botezată cu numele unuia dintre ei.

---

[1] Ernesto Arturo Miranda (1941 – 1976) a fost un muncitor condamnat pentru răpire, viol și jaf armat. După un proces faimos între el și statul Arizona, Curtea Supremă a SUA a decis că orice suspect trebuie informat la arestare că are dreptul să nu se autoincrimineze și să vorbească doar în prezența unui avocat. Acest drept a dus la introducerea „Avertismentului Miranda", adică la acele drepturi pe care polițiștii le citesc suspecților în momentul arestării.

Mama a descuiat ușa din metal și sticlă a blocului, care cred că are peste o sută cincizeci de kilograme, și a împins-o tare ca să o poată deschide, pășind ușor cu tocurile pe gresia din fața blocului. După ce am intrat, a împins ușa din partea cealaltă până când a auzit un clic, semn că yala s-a încuiat. Lăsată să se închidă singură, ușa de obicei nu se încuie. Asta o scoate pe mama din sărite și face parte dintre lucrurile pe care proprietarul nu are de gând să le repare.

— Deci a răpit oameni sau nu? am întrebat eu, apăsând pe butonul liftului.

— Bun, ai câștigat, a zis mama. Ți-am dat numele unui monstru, Mira. Îmi pare rău. Dacă nu-ți place, ești liberă să-l schimbi.

Ăsta era stilul mamei. Nu înțelegea că cineva s-ar putea atașa de numele lui și că o asemenea veste ar fi un șoc.

A urcat, și-a aruncat haina pe un scaun din bucătărie, a umplut oala de spaghete cu apă și a pus-o la fiert. Purta o bluză portocalie pe gât, o fustă de blugi și dresuri cu dungi mov și negre.

— Frumoase dresuri! am pufnit eu.

Sau cel puțin am încercat să pufnesc. Nu știu cum fac oamenii din cărți de reușesc întotdeauna.

Ea s-a rezemat de chiuvetă și a început să răsfoiască corespondența.

— M-ai tachinat deja în legătură cu ciorapii azi-dimineață, Mira.

— Aha.

De obicei, ea încă mai era în pat când plecam eu la școală, așa că nu-i puteam aprecia îmbrăcămintea decât când se întorcea de la lucru.

— Atunci, frumoasă oță!

Avea unghiile date cu oță albastru electric. Probabil că și le făcuse în ziua aceea, la birou.

Mama și-a dat ochii peste cap.

— Ești furioasă că a trebuit să mă aștepți la Belle? Am fost super-ocupată. N-am putut pleca mai devreme.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Nu. Îmi place la Belle.

Mă întrebam dacă își făcuse unghiile înainte, în timpul sau după super-aglomerata ei după-amiază.

— Te-ai fi putut duce la Sal.

Sal și Louisa, mama lui, locuiesc în apartamentul de dedesubt. Sal a fost multă vreme cel mai bun prieten al meu.

— Ți-am spus că *îmi place* la Belle.

— Totuși... Cred că, pentru altă dată, ar trebui să ascundem o cheie în furtunul hidrantului.

Așa că după cină am ascuns cheia de rezervă în duza prăfuită de metal a furtunului încolăcit în hidrantul de pe casa scării. Furtunul este crăpat peste tot și arată de parc-ar fi vechi de o sută de ani. Mama spune că, în cazul unui incendiu adevărat, nu ne-ar fi de niciun folos și că ar trebui să sărim pe geam în grădina vecinilor. Bine că locuim la etajul doi.

Mi-ai cerut să-ți spun unde ținem cheia. Dacă mă voi hotărî vreodată să-ți scriu scrisoarea, ceea ce probabil nu se va întâmpla, asta este povestea pe care ți-aș spune-o.

Turul de viteză

Piramida de 20 000 de dolari are două etape. Mama o numește pe prima „turul de viteză“, pentru că cel mai important e să fii rapid. Concurenții încearcă să facă vedetele care le sunt coechipieri să ghicească șapte cuvinte obișnuite dându-le anumite indicii. Așadar, dacă primul cuvânt este „furculiță“, concurentul poate spune: „Se folosește pentru dus mâncarea în gură. Nu este lingură, ci...“

Dacă vedeta are ceva minte, dar mama spune că s-ar putea să nu aibă, atunci va spune: „Furculiță!“, se va auzi un „ding“ și pe un ecran invizibil pentru ceilalți va apărea următorul cuvânt. Fiecare echipă are la dispoziție treizeci de secunde pentru șapte cuvinte.

Pe urmă, ecranele invizibile se întorc și este rândul vedetelor să le ofere indicii concurenților care urmează la ghicit. Alte șapte cuvinte, alte treizeci de secunde. Apoi iar se întorc ecranele și iar dau indicii concurenții.

În turul de viteză se pot face maximum douăzeci și unu de puncte. Punctajul maxim îi aduce concurentului un bonus de 2 100 de dolari. Dar cel mai important este să învingi echipa concurentă, pentru că echipa câștigătoare intră în „runda învingătorului“ și abia acolo se pot câștiga mulți bani.

* * *

Astă-seară nu avem prea mult timp de antrenament, pentru că are loc ședința cu locatarii blocului. O dată pe